

[Socialministeren.]

Jeg gør igen opmærksom på, at det er et ønske fra folketingets udvalg om invalide- og folkepensionsloven og enkepensionsloven, som jeg har indfriet, og jeg er glad for, at det har været muligt at komme igennem en forhandling med de kommunale organisationer.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Asger Jensen, at det er rigtigt, at vi har nogle punkter tilbage, hvor der endnu er refusion efter de fælleskommunale regler, men jeg har i sinde at tage disse op til behandling, således at vi også kan få disse problemer ryddet af vejen.

Med hensyn til den fælleskommunale refusion kan jeg ganske kort sige, at der jo er tale om fordeling af et beløb kommunerne imellem på ca. 340 mill. kr. Det er nok et spørgsmål, der ligger lidt ud over, hvad vi sådan kan ordne i farten, idet det drejer sig om byrdefordelingen mellem kommunerne, men jeg kan sige til det ærede medlem, at jeg skal søge at finde en udvej, så at dette spørgsmål kan blive drøftet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Om regulering af understøttelsessatser m. v.).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1401, fremsættelsen i tidenden sp. 3410).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Bladt: Der er gået 2 år, siden folketinget sidst beskæftigede sig med loven om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring.

Der har i de forløbne 2 år været en højere beskæftigelse i dette land end nogen sinde før. For samfundet i sin helhed har dette været en lykkelig udvikling. Den store beskæftigelse, navnlig i industrien og byggefagene, har medført, at der også har været tale om et beskæftigelsesproblem, idet der

ikke så få steder har været vanskeligheder med fremskaffelsen af den fornødne arbejdskraft.

Når vi alligevel samtidig fortsat må konstatere, at der består et arbejdsløshedsproblem, hænger dette naturligvis sammen med den ulige fordeling af arbejdskraften. I bestræbelsen for at komme restarbejdsløsheden til livs må det derfor være en central opgave at fremme bevægeligheden i den forhåndenværende arbejdskraft mest muligt. Det må da også erkendes, at der i de senere år er gennemført forskellige foranstaltninger med dette sigte. I denne forbindelse vil jeg nævne revisionen af arbejdsløshedsloven i 1960, da der blev gennemført bestemmelser om udvidet adgang til rejse- og flyttehjælp samt godtgørelse for dobbelt husførelse, endvidere at der gennem arbejdsanvisningskontorerne kunne ydes støtte til erhvervelse af bolig for dem, der flyttede til ny arbejdsplads. Endvidere er der åbnet mulighed for særlige foranstaltninger over for langvarigt arbejdsløse, og endelig kan man også pege på loven om omskoling og uddannelse af ikke-faglærte arbejdere, som sikkert også har haft sin betydning for større bevægelighed i arbejdskraften. Egnsudviklingsloven har sikkert virket i samme retning.

Jeg skal ikke kunne sige, hvorvidt de her nævnte foranstaltninger fra lovgivningens side har virket fuldt tilfredsstillende. En kendsgerning er det imidlertid, at vi trods den høje beskæftigelse stadig har et arbejdsløshedsproblem, og det er vist mere end tvivlsomt, om vi nogen sinde når op på 100 pct.s beskæftigelse.

I denne forbindelse må vi også tage i betragtning, at der altid vil være en sæsonarbejdsløshed i vinterhalvåret, hvor man på grund af vejrliget for kortere eller længere perioder må indstille en række udendørs arbejder.

Min opfattelse er altså den, at vi fortsat må indstille os på, at der vil være en arbejdsløshed af et vist omfang, og så må det være samfundets opgave at mildne vilkårene for de medborgere, der rammes af arbejdsløsheden.

Jeg vil gerne takke den højtærede socialminister for fremsættelsen af det foreliggende lovforslag, som indeholder forskellige forbedringer af arbejdsløsheds-kassernes ydelser til de arbejdsløse medlemmer. Baggrun-